

Израстнахме — сестри и снажни братя —
 узрѣли сили да градятъ свѣта, —
 но где се бавеше отплатата —
 отмѣната на стария баща?

Напразно синоветѣ бѣха яки —
 тѣхъ безработицата ги сломи, —
 напразно и сестритѣ дълго чакаха —
 съсъ бедность днесъ жена не се доми.

Затуй при тебе всѣкога намръщени
 ний сѣдахме съсъ моренъ стонъ,
 когато вечеръ се завръщаме
 въвъ този стария, невеселъ домъ.

А ти ни срѣщаше съ усмивка винаги, —
 тешеше ни съсъ думитѣ добри:
 — Ако не днесъ, то утре, скъпи синове, —
 и васъ съ успѣхи богъ ще сподоби!

— Горчи ми, братя, нейната поука!
 Горчи ми всѣка майчина сълза!
 Че знаемъ ний кжде се крий сполуката, —
 отде е пустата незгода зла!